

hvilke Bestemmelser i Danmarks Riges Grundlov der ikke længere ere gjældende, og hvilke Bestemmelser, der ere blevne tilbage som Rester. Ministeriet har forelagt et Udkast til Grundlovsforandringer, som gaaer ud paa at udskyde abskillige Paragrafer af Grundloven og forandre andre; det kan altsaa ikke være disse Paragrafer, som Ministeriet mener allerede ere borte; — det maa altsaa være af den øvrige Deel af Grundloven, at Ministeriet paaastaar, at der kun er Rester tilbage. Den ærede Minister paaastaar altsaa, at Noget af den øvrige Grundlovs Indhold, som det i forrige Sæssion indrømmede at maatte blive, ikke alene ikke længere maa blive, men allerede er borte. Det er jo ikke noget Nyt, at man saaledes seer, at Ministrene gaae det ene store Skridt bort fra Grundloven efter det andet; der er jo skeet et stort Skridt ved Forordningen af 26de Juli 1854, og det er maaftøe derpaa, at Ministeriet bygger den Paaastand, at en Deel af Grundlovens Indhold allerede er borte; men jeg troer, som sagt, at vi maae være paa det Rene med hvad det er; thi det kan jo gjerne være, at Grundlovens § 50 er imellem det, der er borte, og at det er derpaa, at Ministeriet støtter sin Paaastand om, at det er grundlovsstridigt at nedsætte en Commission som den foreslaaede. Men, da vi jo igjennem vore Forhandlinger her meget ofte ville komme til at tale snart om Anvendelsen af en §, snart om Anvendelsen af en anden, saa mener jeg, at vi først maae være paa det Rene med den ærede Minister om, hvilke Ting der ikke længere staae i vor Grundlov og under hvilken Form de nu skulle forhandles; thi det er vanskeligt at vide. Jeg antager, at Ministeriet i denne Henseende rimeligviis vil komme til at sige det Samme, som med Hensyn til Forordningen af 26de Juli 1854, nemlig, at det slet ikke vil indlade sig derpaa. Der maa dog vel imidlertid findes en Maade, paa hvilken man kan faae denne Forklaring ud, hvad det da er, der nu ikke længere bestaaer. Det er efter min Mening det, der har bragt den hele Stilling til Ministeriet paa et ganske nyt Stadium; thi hidtil har man dog sagt: „Ja, Danmarks Riges Grundlov bestaaer naturligviis endnu, indtil den er foran-

dret ved Eders Samtykke, og ville I ikke samtykke, saa kommer Forbeholdet; men nu seer man, at det ikke længere staaer saaledes til, og man maa altsaa have en Forklaring angaaende, hvorvidt man er kommen ud over det Bestaaende. Der er endnu en Ytring, som kom fra den ærede Indenrigsministers Side, som jeg ikke aldeles kan lade staae hen; han sagde nemlig, at, naar Regjeringen har underrettet dette Thing om, at Hs. Majestet ikke nu vil gaae ind paa den Grundlovs-Beslutning, som blev vedtagen i sidste Sæssion, og Thinget dog gaaer videre i Behandlingen deraf, saa er det ikke Ministeriets Skyld, om to Mars Arbeide spildes. Naar Ministeriet kommer og forlanger Noget af os, som vi ansee for urimeligt og utilbørligt at sige Ja til, saa skulde det være besynderligt, at det da skulde være vor Skyld, at vi spille Tiden med at sige Nei; det er tvertimod netop dem, der komme med saadanne forunderlige Forslag, som spille Tiden; at vi sige Nei, naar Ministeriet kommer dermed, tager vel nogen Tid, men det er nødvendigt, og vi maae finde os i denne Tidsanvendelse. Overhovedet kunde jeg ønske, at enhver Mand i Landet vilde læse den ærede Indenrigsministers Ytring i Rigsdagen kort efter Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 og hans Ytringer idag. Jeg vilde ønske, at de stode for enhver Mand, for at han kunde see, hvormegen Bøielighed den maa have, der til to forskjellige Tider kan tale om Kundgjørelsen paa saa forskjellige Maade; jeg vilde ønske, at disse Ytringer af den ærede Indenrigsminister bleve stilledes op i Lithographie og ophængte i hver Mand's Stue.

Endnu har jeg blot et Par Bemærkninger at gjøre med Hensyn til en Ytring af Folkethingsmænden for Holbø Amt's 2den Valgtreds (Tscherning). Jeg er ikke stand til, naar jeg har den fulde, inderligste Overbeviisning hos mig selv om, at en Mand vil føre mig i Forbøvelse, med Resignation at følge ham i alle Retninger; jeg maa tvertimod for mit personlige Vedkommende paa det Bestemteste betvivle, at han mener det oprigtigt med mig; jeg kan ikke lade mig lede af ham, som om han hand-